

## Chương 8

**N**gày mười bảy tháng Mười hai, năm Trùng Hy thứ mười lăm, triều đình chính thức tuyên bố khâm phạm Thẩm Vinh đã bị bắt, giao cho Hình bộ tiến hành thẩm tra.

Qua thông cáo của quan lại địa phương và lời đồn đại của bách tính, tin tức này nhanh chóng được truyền khắp nơi.

Ứng Sùng Ưu và Dương Thù hay tin khi đang ở một trấn nhỏ cách Xương Tiên Quan không xa, tận mắt thấy Quý Phong đặc ý áp giải một đoàn phạm nhân hồi kinh.

Đám Tôn Trung bị nhốt trong cũi, cơ thể chẳng chịt vết thương, sắc mặt lại rất thản nhiên. Nhưng binh sĩ có tướng mạo giống Dương Thù kia không ở chung cũi với bọn họ, có lẽ do thân phận đặc biệt nên bị nhốt trên chiếc xe ngựa sau cùng.

Người dân trong trấn đứng nép hai bên đường nhìn đoàn xe áp giải phạm nhân, đợi đoàn người đi khuất mới lên tiếng bàn tán.

“Nghe nói lần này bắt rất nhiều người...”

“Là mưu phản, người cầm đầu là một đại tướng quân, cha đẻ của hoàng hậu nương nương!”

“À, đáng tiếc cũng bị triều đình tóm gọn.”

“Bị bắt lúc nào vậy?”

“Cũng không rõ. Nghe cháu ta nói hai ngày trước ngoài cổng lớn Vu Châu có dán một cáo thị, nói là thủ phạm chính đã sa lưới, lệnh cho quan binh khắp nơi truy lùng đồng đảng... Nói cho cùng, đây cũng không phải chuyện chúng ta nên lo lắng, thuế năm nay ta còn chưa nộp đủ, việc này mới nguy...”

“Đúng vậy, năm nay làm ăn khấm khá một chút, triều đình lại ra thêm ‘thuế Liêu Dương’ gì đó, sống sao đây...”

“Người be bé cái mồm thôi, nếu để Lý Chính nghe thấy thì người chẳng được sống yên đâu!”

Dương Thù và Ứng Sùng Ưu đứng sau lưng bọn họ, liếc mắt nhìn nhau, từ từ lui về, nhanh chóng lẩn vào một ngõ tối, nhìn xung quanh không có ai mới nắm lấy tay đối phương, nhận ra đều lạnh cóng.

“Thì ra Thảm đại tướng quân đã bị bắt...”

“Thảo nào Mạnh Thích Thanh lại biết tung tích của người rồi trực tiếp hạ lệnh cho Quý Phong. Có lẽ không phải Thảm đại tướng quân không chịu nổi cực hình mà là bị tra hỏi lắt léo, vô tình tiết lộ một số chuyện...” Ứng Sùng Ưu run bắn người, “Phụ thân... Phụ thân...”

“Người đừng vội lo lắng, thái phó áp ủ đại sự bấy lâu, ắt phải chuẩn bị cho mình một số phương án thoát thân. Thâm cung canh giữ nghiêm ngặt như vậy chúng ta còn ra ngoài được, thái phó nhất định sẽ bình yên thoát khỏi nguy hiểm.” Dương Thù ôm chặt vai Sùng Ưu, an ủi chàng.

“Thảm đại tướng quân... chắc đã bị bắt được một thời gian rồi,” Giọng run run, Ứng Sùng Ưu nói tiếp, “Mạnh Thích Thanh tạm thời không muốn rút dây động rừng nên trước mắt sẽ không hành động gì khác. Nay nhận được tin báo của Quý Phong, lão ắt cho rằng người đã bị tóm gọn, tiếp theo, sẽ ra tay với phụ thân...”

“Bởi vậy, chúng ta buộc phải nhanh chóng đến Bình Thành!” Dương Thù nghiêng rặng, “Đợi gặp Ngụy hầu thì lập tức lấy danh nghĩa Vương sư<sup>1</sup> đề khởi binh, chính thức tuyên chiến với Mạnh Thích Thanh. Như vậy, Mạnh Thích Thanh sẽ coi thái phó là một quân cờ trong tay, tạm thời không làm hại đến tính mạng ông ấy.”

“Nhưng... Người cũng biết Quý Phong đã hạ lệnh phong tỏa công thành trong thời gian gần vắng mặt, không cho bất cứ người nào qua. Chúng ta vòng qua Tế Châu để đến Bình Thành sao?”

“Như vậy quá chậm.” Ánh mắt Dương Thù sắc lạnh, “Chúng ta phải vượt qua Vệ Lĩnh!”

“Vượt Vệ Lĩnh?” Ứng Sùng Ưu cau mày, “Người có biết vượt qua đỉnh núi bị băng tuyết phủ kín nguy hiểm thế nào không?”

Dương Thù cười nhạt, “Đúng vậy, tuy có nhiều chuyện ta không biết, nhưng ta biết trước khi Mạnh Thích Thanh ra tay với thái phó, trước khi lão phát hiện người mình bắt được không phải là ta, chúng ta nhất định phải vượt qua Vệ Lĩnh, đến Bình Thành!”

Ứng Sùng Ưu nhắm mắt cúi đầu, cắn răng suy nghĩ.

Dựa vào tình hình trước mắt, những gì Dương Thù nói hoàn toàn hợp lý. Vòng qua Tế Châu thì phải vượt gần ba mươi trấn huyện, mất nửa tháng mới có thể đến Bình Thành. Nhưng chỉ năm, sáu ngày sau, Quý Phong đã đến kinh thành, Mạnh Thích Thanh sẽ lập tức phát hiện không có hoàng đế. Cho quan

phủ truy lùng, thẩm tra những người từ nơi khác đến là cách làm cực kỳ đáng sợ và hiệu quả của lão. Nếu không có người bao che giúp thì dù cải trang thế nào đi chăng nữa cũng khó đến được Bình Thành. Ngược lại, nếu vượt Vệ Lĩnh thì sẽ có đủ thời gian hành động. Chuẩn bị mất một ngày, leo núi mất một ngày, sau khi qua núi mất một ngày đường là có thể đến Bình Thành. Nếu mọi chuyện thuận lợi, hai người có thể tới nơi trước khi Quý Phong về đến kinh sư, đồng thời nắm được quyền chủ động. Có điều Vệ Lĩnh là một nơi đáng sợ, nếu gặp phải gió lớn, bão tố hay tuyết lở thì sức người khó lòng chống chọi, cũng có nghĩa con đường này vượt qua được thì toàn thắng, không thì sẽ thất bại hoàn toàn.

Ứng Sùng Ưu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào mắt Dương Thù.

Trong nghịch cảnh, ánh mắt hắn vẫn vô cùng tự tin, có khí phách, có có chấp, thà chết cũng không muốn rơi vào tay địch, chẳng giống chàng lo trước nghĩ sau, lưỡng lự không dứt khoát.

Thật ra, với thể lực của hai người, vượt Vệ Lĩnh không phải là việc không thể, chỉ e thời tiết thay đổi khó lường.

Nhưng thế gian này vốn chẳng có gì vẹn toàn, đôi khi điều ta thiếu chỉ là dũng khí đánh cược một trận.

“Được, chúng ta... vượt Vệ Lĩnh.” Ứng Sùng Ưu thở hắt ra, lấy lại tinh thần.

Đã quyết định vượt đỉnh núi tuyết Vệ Lĩnh, việc cần làm lúc này là lập tức chuẩn bị. May thay, trong hành lý của họ có đầy đủ lộ phí, cho dù đây là một trấn nhỏ cũng có thể mua được áo, mũ, găng tay và giày da dê loại tốt Ứng Sùng Ưu còn bỏ ba lượng bạc thuê một thợ săn trẻ thạo đường lên núi làm hướng đạo.

“Trông hai vị không giống người trên núi, vượt tuyết sơn thực sự rất nguy hiểm, đã nghĩ kỹ cả chưa?” Mặc dù rất muốn kiếm ba lượng bạc nhưng người hướng đạo chất phác vẫn luôn miệng nhắc nhở.

“Không còn cách nào khác, thúc phụ tại Bình Thành không thể cầm cự lâu hơn được. Huynh đệ chúng ta do một tay thúc phụ nuôi lớn, không thể để ông ấy ra đi lạnh lẽo nơi đất khách quê người. Xương Tiên Quan lại đang bị phong tỏa, biết đến lúc nào mới mở, chỉ còn cách duy nhất là vượt Vệ Lĩnh.” Ứng Sùng Ưu than vãn.

“Cũng đúng, chẳng mấy ai hiểu thảo như hai người. Nếu vậy thì hừng đông ngày mai, chúng ta sẽ lập tức lên đường, xuất phát muộn e khó xuống núi trước khi trời tối, lúc đó sẽ rất phiền phức.”

“Hy vọng ngày mai sẽ có nắng.” Dương Thù nói.

“Trời nắng chưa chắc đã tốt.” Người dẫn đường trẻ tuổi lắc đầu. “Ba ngày trước tuyết rơi liên miên, giờ nếu có nắng lớp tuyết mềm trên bề mặt sẽ tan chảy, dễ làm ta gặp nguy hiểm. Trời cứ âm u thì hơn...”

“Trên núi có hay lở tuyết không? “Ứng Sùng Ưu hỏi.

“Vệ Lĩnh dài như vậy, phải xem số người thế nào. Tất nhiên ta sẽ chọn sườn núi an toàn nhất để đưa các người đi, chỉ là việc này không ai có thể chắc chắn. Nếu không may gặp tuyết lở, bị chôn vùi thì cầm chắc chữ ‘tử’.”

“Bắt đại ca phải mạo hiểm vì chúng ta, thật có lỗi...”

“Gọi ta A Thích là được, đừng khách sáo. Các vị hiền thảo như vậy ắt là người tốt, không như ta, mãi mê bắt hoẵng trên núi, kết quả không thể ở cạnh cha lúc người trút hơi thở cuối cùng, giờ nghĩ lại vẫn rất khổ tâm. Lão nhân gia đáng thương, ốm đau bệnh tật như vậy sao có thể chịu được giày vò chốn lao tù.”

“Lao tù?”

“Đúng vậy, đến hạn mà không nộp đủ thuế sẽ bị bắt ngồi nhà lao, đợi nộp đủ mới tha cho về. Nếu ta bắt được hoẵng sớm hơn, đem bán lấy tiền thì biết đâu có thể giữ được tính mạng của cha...” A Thích nói xong, mắt đỏ hoe.

Ứng Sùng Ưu và Dương Thù nhìn nhau, thở dài. Suốt chặng đường, dù là vô tình hay cố ý thì hai người cũng được nghe không ít chuyện như vậy. Những kẻ ngồi trên cao, nếu không thực sự tiếp xúc sẽ không thể tưởng tượng được gian khổ mà bách tính phải chịu đựng.

“Còn hai canh giờ nữa là trời tối, quay vào trấn cũng chẳng nghỉ ngơi được bao lâu, hai vị chịu thiệt thòi trú tạm trong căn lều rách này của ta vậy.”

“Đa tạ.”

“Ta phải đa tạ hai người mới đúng. Nếu hai người không cho ta công việc này, giữa bão tuyết ta biết đi đâu săn lấy tiền nộp thuế? Không nộp đủ chưa biết chừng ca ca của ta cũng bỏ mạng trong lao tù.”

“Ca ca của người cũng bị bắt rồi sao? Nhưng bây giờ đã là mùa đông, thuế vụ thu đã nộp rồi mà, sao vẫn còn nữa?” Dương Thù thắc mắc.

“Đây là thuế mới của năm nay, vì sao lại thu chúng ta cũng không biết, nhưng quan gia bảo nộp, chúng ta dám không nộp sao?”

“Có phải là thuế ‘Liêu Dương’ mà người trên trấn nói với nhau đó không?” Ứng Sùng Ưu lại thở dài, “Triều đình bại dưới tay Bách Đồng Quốc nên thu thuế để tiến công.”

“Đó không phải là thất bại của triều đình, mà của Mạnh Thích Thanh?”

Dương Thù tức giận.

A Thích nghe có người dám chỉ đích danh quốc sư đương triều thì tròn mắt kinh ngạc.

Ứng Sùng Ưu vội đánh mắt nhìn Dương Thù, đoạn an ủi A Thích, “Đệ đệ ta rất hay nổi nóng, khi đã cáu lên thì chẳng coi ai ra gì.”

A Thích cười, “Cũng không có gì, lúc không có ai ta cũng thường chửi thảm vài câu. Nhưng khi có quan gia các người chớ đại mà nói những lời này, mắt đầu như chơi.”

Dương Thù vội kiềm chế cơn giận, cười cười. Ứng Sùng Ưu lấy ra chút bánh kẹp thịt khô nhờ A Thích nướng, ba người dùng bữa tối xong xuôi liền nằm xuống giường đất nghỉ ngơi.

Sớm hôm sau, A Thích dậy trước, bước ra ngoài thấy trời âm u, tuyết không rơi thêm, cũng không thấy nắng, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Vội vàng ăn xong bữa sáng, Ứng Sùng Ưu tỉ mỉ kiểm tra trang phục của Dương Thù, ngay cả tất cũng phải xem qua một lượt, xong xuôi mới yên tâm để hắn bước ra.

“Đại thiếu gia quả ra dáng ca ca, quan tâm chăm sóc tiểu đệ từng chút một.” A Thích phì cười, đoạn đi trước dẫn đầu.

“Huynh đi giữa!” Dương Thù quay sang nói với Sùng Ưu đang chuẩn bị đi sau cùng, “Huynh luôn nghĩ đến phụ... à, nghĩ đến thúc phụ, tinh thần không được ổn định, đệ không yên tâm để huynh đi sau.”

“Ta...”

“Thôi, không tranh cãi nữa, không nghe lời đệ sao?” Dương Thù quay lại, đẩy Sùng Ưu lên phía trước, không chút khoan nhượng.

“Mau theo ta, muộn nhất là chính Ngọ cũng phải lên tới đỉnh.” A Thích gọi. Ứng Sùng Ưu không còn cách nào khác, đành đi trước.

A Thích quả nhiên là một người dẫn đường cừ khôi, sườn núi trắng xóa tuyết mà vẫn tìm được chính xác con đường nhỏ, đưa hai người lên đỉnh núi. Vệ Lĩnh trước giờ rất ít bóng người, ngoài thợ săn và tiều phu thì hầu như không còn ai đặt chân đến đây. Bởi vậy đường lên núi vô cùng nhỏ hẹp, băng tuyết vụn còn khiến con đường trơn trượt, không ai dám khinh suất, phải chuyên tâm nhìn dưới chân.

Nửa canh giờ sau, bầu trời vốn âm u bỗng quang đặng, mặt đất ngoài tuyết trắng chỉ thừa thớt mấy cây cao, nắng rọi xuống phản chiếu lại khiến người ta hoa mắt.

“Không ngờ hai vị thiếu gia đi đường gian khó như vậy mà không bị tuột lại, ta vốn tưởng chẳng đi được bao lâu đã phải cõng hai người lên núi.” A Thích quay đầu khen ngợi.

“Đâu có, người mà đi nhanh hơn một chút nữa là chúng ta không theo kịp rồi.” Ứng Sùng Ưu dừng chân, quay lại nhìn Dương Thù.

Lần đầu tiên phải vận động lâu như vậy, biểu hiện của hắn cũng không tồi, dù đang thở gấp nhưng bước chân vẫn rất vững chãi. Tâm pháp phái Phù Sơn có tác dụng điều chỉnh hơi thở, mặc dù Dương Thù mới theo học được hai năm nhưng cũng đã có chút thành quả, kiểm soát nhịp thở tốt hơn người thường nhiều lần.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, họ còn chưa đi được một phần năm quãng đường, hơn nữa càng lên cao, đường càng nguy hiểm, dù có võ thì cũng cần thể lực tốt mới trụ vững được.

Bởi vậy chỉ hy vọng đến cuối cùng không phải phiền người ta cõng lên núi.

“Sao lại ngây ra vậy, không leo nổi nữa phải không? Có cần đệ cõng không?” Dương Thù đưa tay lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu cười.

“Đệ đi cẩn thận, thể núi rất nguy hiểm.” Ứng Sùng Ưu nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Hai người thật thân thiết.” A Thích đi phía trước cười lớn, “Nếu muốn nghỉ ngơi thì cứ nói cho ta biết.”

Ba người lại cắm đầu đi hơn một canh giờ nữa, Ứng Sùng Ưu cảm thấy lưng ướt sũng mồ hôi, tim đập mỗi lúc một nhanh, hơi thở vốn cố gắng không chế giờ cũng trở nên hỗn loạn, thỉnh thoảng lại phải há miệng thở dốc, ngay cả đôi chân cũng như nặng gấp đôi so với lúc mới xuất phát. Lúc đi qua chỗ dốc nguy hiểm, chàng phải dùng cả hai tay mới leo lên được.

“Nghỉ một lúc đi.” A Thích dừng lại ở một mảnh đất tương đối bằng phẳng, phía trước có một chỗ dốc nguy hiểm, không nghỉ lấy sức thì không vượt qua nổi.

“Được...” Ứng Sùng Ưu điều hòa hơi thở, dùng tay áo phủi sạch tuyết trên một tảng đá nhỏ, quay người kéo Dương Thù lên, dìu hắn ngồi xuống, rút trong tay áo ra một mảnh vải lau mồ hôi cho hắn.

“Dùng để ý đến đệ!” Không hiểu sao Dương Thù lại thấy hơi bực bội, đứng dậy, đẩy Sùng Ưu ngồi xuống phiến đá. “Dùng quay lại nhìn đệ nữa, mỗi lần

huynh làm như vậy đều khiến đệ thót tim, sợ huynh trượt chân lăn xuống dưới! Rõ ràng đệ khỏe mạnh hơn huynh, lo gì chứ!”

“Mặc dù đệ khỏe hơn ta nhưng từ trước đến giờ chưa từng chịu khổ như vậy... Đừng cố chấp nữa.”

Dương Thù mỉm cười, “Lúc huynh dạy đệ ‘người được trời cao phó thác việc lớn’, huynh đã từng nói thế nào, giờ là lúc đệ ‘nhẫn nại, cố gắng làm những việc mình không thể’ thì huynh lại không yên tâm.”

A Thích ngồi bên cạnh nghe họ nói chuyện với nhau, dù không hiểu những lời hoa mỹ nhưng đại khái cũng biết đang nói chuyện gì, liền phá lên cười, lại bảo, “Hai huynh đệ tình cảm thật khăng khít, ha ha...”

Đoạn đường tiếp theo quả nhiên vừa dài vừa nguy hiểm, hầu như chỉ toàn vách đá dựng đứng, chỉ có một con đường nhỏ đặt vừa bước chân, phải tuyệt đối tập trung, cực kỳ hao tổn thể lực. Ứng Sùng Ưu đi giữa, chăm chú nhìn vào bước chân mình, thấy Dương Thù ở ngay phía dưới thì lại căng thẳng, vừa sợ bản thân sơ sẩy sẽ liên lụy đến hắn, vừa sợ lỡ hắn trượt chân ngã xuống dốc. Thần kinh căng thẳng cực độ lại làm chàng quên đi cảm giác khó chịu, cho đến lúc cả ba đều vượt qua vách núi nguy hiểm này, chàng mới thấy bản thân đã thở không ra hơi, cổ họng khô rát, trước mắt là một màu đen mờ mờ, không còn nhìn thấy gì.

Qua một hồi lâu, Ứng Sùng Ưu mới cảm thấy khá hơn một chút, mọi thứ rõ ràng hơn, chàng mới phát hiện mình đã ngất đi một lúc. Dương Thù ngồi bên cạnh, một tay ôm, một tay vuốt ngực chàng.

“Không sao chứ?” Ứng Sùng Ưu hỏi.

“Người có sao là huynh chứ không phải đệ!” Dương Thù giận dữ, “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được nhìn đệ, huynh lại nhìn đến ba lần, chẳng trách bị ngất!”

“Đại thiếu gia chỉ mệt mỗi quá thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ không sao.” A Thích khuyên nhủ, “Còn một canh giờ nữa mới tới chính Ngọ, chúng ta đi nhanh hơn dự tính nên nghỉ ngơi lâu một chút cũng không sao.”

“Đệ mau uống nước, ăn thêm thịt khô.” Ứng Sùng Ưu khẽ nhắc nhở.

“Đến nước này rồi còn nghĩ cho đệ.” Dương Thù trừng mắt, lấy bình nước ép Sùng Ưu uống hai ngụm, sau đó hắn mới uống.

A Thích móc ra một bình rượu, vừa nhai thịt khô vừa uống rượu, lại nheo mắt cười.

“Được rồi,” Ứng Sùng Ưu thở đều trở lại, “Chúng ta tiếp tục thôi...”

Dương Thù nhìn đôi môi trắng bệnh của chàng, “Đệ vẫn còn mệt, muốn nghỉ thêm chút nữa.”

“Leo núi cần leo một mạch, nghỉ nhiều, nghỉ lâu đều không tốt.” Ứng Sùng Ưu nhấn nại khuyên nhủ.

“Đại thiếu gia hơi yếu sức nhưng lại rất am hiểu leo núi, trước đây từng leo rồi sao?” A Thích hỏi.

“Đều là núi thấp, cao như Vệ Lĩnh thì chưa từng leo.” Ứng Sùng Ưu vừa trả lời, vừa nhôm dậy, “Đừng làm nũng nữa, tiếp tục đi thôi.”

“Ai làm nũng chứ?!” Dương Thù hậm hực nhưng vẫn đứng dậy. Ba người tiếp tục tiến bước theo kế hoạch.

Từ sườn dốc thoải thoải này lên đến đỉnh núi không nguy hiểm cho lắm, chỉ là ít người đi nên không có đường mòn. A Thích dặn hai người giẫm đúng theo vết chân mình, dù tốc độ chậm hơn nhưng hành trình vẫn rất thuận lợi. Trước giờ ngộ, ba người đã leo đến nơi.

“Trên đỉnh gió lớn, mọi người cẩn thận. Đại thiếu gia vẫn ổn chứ?”

“Vẫn trụ được...” Ứng Sùng Ưu thở dốc, “Liên lụy đến mọi người rồi...”

“Nói gì vậy,” Dương Thù cố gắng điều hòa hơi thở, “Huynh nghĩ đệ còn khỏe sao? Nếu không phải đi cùng với huynh thì chưa biết chừng đệ đã nhờ A Thích cõng rồi.”

“Ngay cả dây thừng để cõng hai người ta cũng chuẩn bị đây rồi.” A Thích cười lớn.

“Xuống núi cũng không đơn giản, phải cẩn thận hơn mới được, từ đây trông xuống khá cheo leo.” Ứng Sùng Ưu nhìn xuống dưới một lúc.

“Đúng vậy, nhưng qua sườn núi rồi đường sẽ rất dễ đi, có thể chạy xuống nữa đó.” A Thích nói, “Chỉ là đến lúc đó, e rằng hai vị thiếu gia đến đi cũng chẳng nổi.”

“Có chạy được thì cũng không được chạy.” Ứng Sùng Ưu lập tức cảnh cáo Dương Thù.

“Vâng, huynh trưởng đại nhân!”

“Không nên ở lại đỉnh núi quá lâu, đi thôi!” A Thích buộc chặt đồ trên lưng, rảo bước vững chãi.



Đường xuống núi tuy khó đi nhưng so với đường lên vẫn tốt hơn. Ngoài những lúc dừng lại nghỉ ngơi, chưa đến một canh giờ rưỡi họ đã đi đến sườn núi, trước mặt quả nhiên là một con dốc thoải thoải.

“Nhìn lại thật không dám tin mình đã vượt Vê Lĩnh.” Dương Thù ôm chặt Ứng Sùng Ưu, “Thấy vận may của đệ rồi chứ, không có chuyện gì ngoài ý muốn cả.”

“Ừ, nhờ phúc của đệ.” Ứng Sùng Ưu mỉm cười, vỗ tay Dương Thù, “Vẫn còn chưa đến chân núi, nhanh chân thôi.”

Dương Thù vui vẻ chạy lên phía trước.

“Kỳ lạ,” Ứng Sùng Ưu ngẩng mặt nhìn trời, “Rõ ràng nắng ráo, tại sao lại có tiếng sấm?”

A Thích nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên biến sắc, hét lớn, “Không hay rồi, mau chạy! Nhanh! Tuyệt lộ!”

Ứng Sùng Ưu vội nhìn lên, đỉnh núi dường như xuất hiện sương mù. Chàng hốt hoảng, không kịp nghĩ ngợi gì đã bỏ lên túm chặt lấy Dương Thù vẫn còn đang ngỡ ngác, cả hai cắm đầu chạy như bay.

Mặc dù đang ở sườn thoải nhưng lớp tuyết đọng lại quá dày, Ứng Sùng Ưu dẫu có giỏi khinh công cũng khó lòng cầm cự được lâu. Hơn nữa hai người vừa vượt qua đỉnh núi đầy nguy hiểm, đang trong lúc thể lực suy yếu nhất lại dùng sức đột ngột nên chẳng được bao lâu thì lồng ngực chàng như muốn nổ tung, thực sự không thể tiếp tục được nữa. Tiếng tuyết lở càng lúc càng gần. Chàng cố buông tay để tránh liên lụy đến Dương Thù, nhưng thử mấy lần đều chẳng được, ngược lại còn bị ôm chặt lấy thắt lưng đi. Lúc này, mắt Ứng Sùng Ưu bắt đầu mờ dần, nhưng đầu óc lại tỉnh táo hơn bao giờ hết. Chàng biết mình không được dừng lại, không được ngã, dù đến hơi thở cuối cùng cũng không được liên lụy đến người bên cạnh.

Tiếng tuyết đổ ầm ầm như tiếng sấm, tựa hồ bao trùm khắp trời đất và sắp đổ ập lên đầu họ. Dương Thù đột nhiên dừng lại như thể vấp phải vật gì đó. Ứng Sùng Ưu dồn hết sức còn lại đẩy hẳn về phía trước, mình thì lún sâu vào đồng tuyết dày, chớp mắt trong đầu trống rỗng đi.

Cứ thế không biết bao lâu, Sùng Ưu cũng không nhớ nổi, chàng chỉ biết khi vừa tỉnh dậy, bên tai đã văng vẳng tiếng gọi quen thuộc, “Sùng Ưu... Tiểu Hồ ca!”

Dần tỉnh táo lại, Ứng Sùng Ưu bật dậy theo phản xạ, mở miệng liền gọi, “Dương Thù? Dương Thù!”

“Ta đây...” Dương Thù vội ôm chặt lấy chàng, nhẹ nhàng nói, “Không sao rồi...”

Ứng Sùng Ưu run rẩy ngẩng đầu nhìn một lượt, ngây người.

Sườn núi vốn rộng hơn mười trượng, chớp mắt đã hoàn toàn thay đổi. Nơi tuyết lở sập xuống, ngay cả cây cổ thụ cao nhất cũng bị vùi lấp hoàn toàn, thỉnh thoảng mới thấy ít ngọn cây nhọn hoắt nhô. Nơi chàng và Dương Thù đứng chỉ cách mép đồng tuyết lở vài trượng.

“Chúng ta không nhận rõ phương hướng, chạy một mạch theo chiều ngang nên không bị tuyết chôn vùi,” Dương Thù cảm động nói, “Ta bị người đẩy, lăn xuống một đoạn dài, lại ngất một lúc. Tỉnh dậy không thấy người đâu làm ta sợ muốn chết. Người sao rồi?”

“A Thích đâu rồi? A Thích là người sống trên núi, chắc không chạy xuống dốc đâu. Người có chạy nhanh đến đâu cũng không thể thắng tuyết lở.”

“Tìm thử xem. Hy vọng không sao.” Dương Thù đi về phía tuyết lở, vừa mới bước qua một cái túi thì đột nhiên kêu lên.

“Sao vậy?”

Dương Thù mừng rỡ hét lên, “A Thích ở đây, ta giẫm lên chân hắn!”

Ứng Sùng Ưu lão đảo bò qua, hai người cùng hợp sức bới lớp tuyết đang phủ kín đầu A Thích, lấy tay thử thì thấy hơi thở vẫn bình thường, may mà chỉ là tuyết mỏng. Hai người vội vàng đào đào, bới bới, lôi A Thích đến một góc cây tùng, lấy chai rượu trong người A Thích phun lên mặt, lại tiếp tục xoa bóp chân tay, không lâu sau người dẫn đường cũng dần dần tỉnh lại.

Đỉnh núi trở về vẻ tĩnh mịch thường thấy, ba con người vừa thoát khỏi Quỷ Môn Quan nhìn nhau, đột nhiên cười phá lên.

“Vừa nãy ta đã nghĩ chúng ta tiêu chắc rồi!” A Thích gãi đầu, “Rõ ràng hai vị thiếu gia đã thuê ta, thế mà ta lại chẳng giúp được gì, còn phiền các vị cứu mạng...”

“Sao có thể nói như vậy? Nếu chúng ta không thuê thì người đã chẳng gặp nguy hiểm.” Ứng Sùng Ưu ôn hòa.

“Chưa chắc, dù hai người không thuê thì mấy ngày này ta cũng phải lên núi săn bắt. Chẳng còn cách nào khác, phải kiếm cơm mà.” A Thích cười sáng khoái, quả là bản lĩnh thợ săn, không hề bị ảnh hưởng bởi khoảnh khắc sinh tử vừa rồi.

“May mà không ai bị thương.” Dương Thù nói, “Nơi này không nên lưu lại lâu, tránh càng xa càng tốt. Đại huynh còn chịu được không?”

“Ta rất khỏe.” Ứng Sùng Ưu bật dậy, kết quả là chưa kịp đứng vững đã lão đảo, Dương Thù vội đỡ lấy chàng.

“Lúc nào cũng cậy mạnh.” Dương Thù trách cứ.

A Thích nhặt bình rượu dưới đất, vẫn đi trước dẫn đường. Chưa đến nửa canh giờ, ba người đã xuống đến chân núi.

“A Thích, trời lại âm u rồi. Ngày mai đừng vượt Vệ Lĩnh, đến phía đông Xương Tiên Quan, đợi công thành mở hãng về, cùng lắm là mười mấy ngày thôi.” Ứng Sùng Ưu khuyên nhủ trước khi chia tay.

“Nhắc tới thì, việc này cũng thật khiến người ta sốt ruột. Không biết bao giờ Quý tổng binh mới trở về? Thuế Liêu Dương do gã phụ trách trung thu, dù có nộp tiền thì cũng phải báo cáo lại với gã, đại ca của ta mới được thả. Chỉ sợ gã ở lại kinh thành vài tháng, đại ca sao có thể cầm cự được?”

“Không thể nào, tám trăm dặm Vệ Lĩnh chỉ có một cửa thông hành, không thể đóng cửa lâu. Ta dám chắc Quý tổng binh sẽ không lưu lại kinh thành lâu đâu, cùng lắm mười ngày là sẽ quay về.”

“Hy vọng thiếu gia nói đúng.”

“Nếu quay về cũng không thể cứu lệnh huynh ngay được thì người cũng không cần vượt Vệ Lĩnh. Đợi cửa Xương Tiên Quan mở lại, người không cần về nhà đợi mà có thể lập tức đi cứu người rồi.”

“Nói cũng phải. Nếu trên đường về ta có mệnh hệ gì thì đại ca cũng cầm chắc cái chết.” A Thích thở dài.

“Vậy chúng ta chia tay ở đây, nhớ bảo trọng.” Ứng Sùng Ưu lục túi, lấy nén bạc chừng mười lượng đưa cho A Thích.

“Tiền công đã nhận, không dám lấy thêm nữa...” A Thích vội khước từ.

“Ba lượng đó là để nộp thuế, phần này người giữ đi, hẳn sẽ cầm cự được đến mùa xuân sang năm, không cần mạo hiểm lên núi săn thú nữa.”

“Nhưng ta chỉ dẫn các vị qua đỉnh Vệ Lĩnh một lần, nhận nhiều ngân lượng như vậy thật không phải.”

“Chúng ta có thể coi như cùng vào sinh ra tử, người còn so đo làm gì? Ứng Sùng Ưu đẩy bạc qua, “Lẽ ra phải đưa người nhiều hơn thế, có điều trước lúc

vượt Vệ Lĩnh chúng ta đã mua một số thứ, trong người cũng không còn lại bao nhiêu, chỉ hy vọng có thể giúp người giải quyết tình hình cấp bách.”

A Thích đỏ mặt, vốn nhanh miệng mà chỉ lắc đầu không biết nói sao.

“A Thích, cảm lấy đi, thật ra mười lượng bạc cũng chẳng giúp được gì nhiều... Qua năm nay, người vẫn sẽ vất vả.” Dương Thù đứng bên cạnh nhìn lúc này mới lên tiếng, “Người có sức khỏe, võ nghệ hẳn không tồi, tại sao không tòng quân? Đây cũng coi như một con đường sống.”

“Tòng quân?” A Thích tròn mắt, “Chính vì trốn bắt lính, ta mới phải ẩn thân trong núi sâu, ngày ngày săn bắt kiếm sống. Những người đến biên thành, mười đi chín không thấy về!”

“Tận trung vì nước, chẳng lẽ không phải trách nhiệm của một hảo hán sao?”

A Thích nhún vai, “Nếu có thể đi theo một vị tướng quân tốt, thực sự bỏ mạng sa trường cũng không hối tiếc. Nhưng những năm gần đây, có khi nào triều đình đánh được một trận ra trò? Hay chỉ là trưng thêm thuế để cầu cạnh, nộp cống? Tiền dành cho binh lính cũng bị vét sạch! Các vị nói xem vì sao bách tính tòng quân? Là để hộ gia vệ quốc, là để nuôi người thân. Nhưng nay đánh không được đánh, cơm không đủ no, ai còn muốn tòng quân?”

“Ừm...” Dương Thù xoa cằm, im lặng hồi lâu, “Nói không sai, biên cương suy yếu là trách nhiệm của tướng quân, không thể trách binh sĩ hèn nhất.”

A Thích ngượng ngùng, gãi đầu áp ứng, “Ta là người trong núi sâu, hiểu biết không nhiều, nghĩ sao nói vậy cũng không biết là đúng hay sai.”

“Những lời như vậy mới càng có đạo lý.” Dương Thù mỉm cười, “Có điều lần này đến Bình Thành, lo việc của thúc phụ ỏn thỏa ta sẽ tòng quân cho Ngụy hầu.”

“Ngụy hầu gia?” A Thích ngạc nhiên, “Ngụy hầu gia sao có thể chiêu binh? Dù có chắc cũng chỉ là gia binh thôi.”

Dương Thù và Ứng Sùng Ưu nhìn nhau, ngậm thán phục cách hành sự vô cùng thận trọng của Ngụy hầu. Ngay cả người dân Vu Châu cách Bình Thành một ngọn Vệ Lĩnh cũng không hay biết hầu gia đang ngầm chiêu binh.

“Làm gia binh cũng tốt, ta cũng không biết nữa, chưa biết chừng là làm phản, người phải cẩn thận.” A Thích mặc dù không mấy đồng tình nhưng cũng quan tâm dặn dò.

“Nhà ta cũng có chút giao tình với Ngụy hầu, chắc sẽ không bị làm khó.” Dương Thù nhíu mày, lấy trong ngực ra một miếng ngọc bội đưa A Thích, “Nếu sau này người muốn đến Bình Thành đầu quân thì đem vật này đến gặp ta.”

“Không thể được.” Ứng Sùng Ưu vội giữ chặt tay Dương Thù, “Người vô tội mang ngọc lại thành có tội, chưa biết chừng có người nhìn thấy, họa sẽ đổ lên đầu A Thích.”

“Nhưng...”

“A Thích, ta thấy ngươi ở Vu Châu cũng không dễ sống, nếu ngày nào đó cùng đường, hãy đem nhẫn này đến Bình Thành tìm ta, có thể ta sẽ giúp được.” Ứng Sùng Ưu rút chiếc nhẫn ngọc đeo ở ngón cái và mười lạng bạc đưa tận tay A Thích, không cho đẩy tới đẩy lui nữa, “Chút bạc mọn chẳng giúp gì mấy cho chúng ta nhưng với ngươi lại có thể cứu được cả mạng người, đừng thoái thác nữa. Hôm nay nhờ ngươi dẫn đường chúng ta mới có thể vượt núi, chỉ mong sau này có duyên tái ngộ.”

A Thích hai mắt cay cay, nghẹn ngào, “Gặp được hai vị là phúc phận của A Thích, sau này có cơ hội nhất định báo đáp ân tình.” Nói xong liền chấp tay hành lễ, siết chặt hành trang trên lưng, quay người sải bước.

Ghi chú:

1. Vương sư: Đội quân phò tá cho hoàng đế.